

[Christophersen.]

oliepris. Men alle ved, i hvert fald hvis man læser sin daglige avis, at det er noget af det mest sandsynlige, at der på et meget tidligt tidspunkt i 1977 kommer en stigning af en eller anden størrelsesorden. Jeg ved ikke, hvad det bliver, 5 eller 8 eller 10 pct., men der kommer en regulering, og hver gang olieprisen stiger med 1 pct., øges valutaunderskuddet i Danmark med 100 mill. kr. Derfor er perspektivet for 1977 måske i virkeligheden snarere noget i retning af 10 mia kr.

Dér kunne man så godt stille spørgsmålet: var det virkelig den økonomiske politik, man i august måned lagde op til? Er det virkelig noget, som man uden videre accepterer, at det, som i august hed 6½ mia kr., nu forvandles til 8½ eller 9 eller 10 mia kr.? Er det noget, som bare kan få lov til at passere? Det var et spørgsmål, som det kunne være interessant at få besvaret.

Hvordan er anvendeligheden så ud fra et beskæftigelsessynspunkt? Ja, også her kan vi jo vende os til, hvordan man vurderede situationen i december 1975. Vi var jo enige om, at i december 1975 var ledigheden uacceptabelt høj. Dengang sagde sekretariatet, at ledighedsniveauet i slutningen af 1976 nok ville være en del lavere end i slutningen af 1975, og vedrørende 1977 nævnte man som en forudsætning for at presse ledigheden yderligere ned, at omkostnings- og prisudviklingen i en længere periode skulle stige langsommere her i landet end i de fleste andre industrilande. Man talte altså om, at den nu ville blive lavere, og at der var god mulighed for at presse den yderligere ned. Men hvor er det, vi befinder os i dag, et år senere? Ja, vi befinder os i den stik modsatte retning. Medens vi i 1975 havde ca. 125.000 årsledige, så får vi i 1976 formentlig ca. 130.000 og i 1977 ca. 145.000 ledige.

Også denne kendsgerning, også denne fuldkomne ændring af forudsigelserne, tager dette finanslovsforslag altså ganske roligt som sit udgangspunkt, og det mener jeg er noget ganske uacceptabelt. Det, som socialdemokratiet så uretfærdigt angreb venstre for i 1974, det, som venstre og socialdemokratiet i fællesskab i 1975 var enige om at bekæmpe, det er således i 1976 lagt til grund for en socialdemokratisk regerings finanslovsforslag. Det er endda et perspektiv, der tegner sig under den forudsætning, at augustforliget gennemføres. Den politik, som det økonomiske sekretariat i september

1975 talte om skulle gøre det muligt at presse ledigheden i 1977 yderligere ned, er således mærkelig nok erstattet af en politik, som presser den i vejret. Dér kan man jo så spørge sig selv: er den politik, som nu føres, så virkelig den samme, som man forestillede sig i 1975 at man burde føre? Meget kunne tale for, at den ikke var det.

Men hvorfor er finanslovsforslaget så blevet baseret på disse to efter vores opfattelse helt uantagelige forudsætninger? Det er det, bl. a. fordi andre dele af regeringens økonomiske politik ikke lever op til det, der er brug for, både valutarisk og beskæftigelsesmæssigt. Når man står med et finanslovsforslag, der tager sin forudsætning i, at det går galt på de to vigtigste områder, så er det bl. a., fordi man ikke har fået tilrettelagt den politik, der blev talt om i december 1975, og som jo også var udgangspunktet for det såkaldte septemberforlig, en politik, som virkelig skulle sikre et opsving i eksporten, som virkelig skulle sikre en stærkere konkurrenceevne i forhold til importvarerne. Det er ganske enkelt det, som øjensynligt ikke lykkes. Det hænger jo bl. a. sammen med, at udviklingen frem til den 1. marts, men i og for sig også udviklingen efter den 1. marts, ikke opfylder de krav, som vi burde stille. Udviklingen frem til den 1. marts kender vi jo efterhånden, og sådan som vi vurderer det, lægger man nu med det, der får lov til at ske, med det, der får lov til at komme til udfoldelse på den dato, op til alle tiders pris- og omkostningsekspllosion.

Jeg skal ikke her gå i dybden med de regnestykker, man kan stille op, men det er jo klart, at når man den 1. marts formentlig får 2 dyrtidsportioner og dertil lægger en tredje, som genoplives, når man dertil lægger overenskomstsmæssige lønstigninger, råenergiavgift, olieprisstigning og devalueringsvirkninger, når man fjerner prisstoppet og endelig lader de ting slå igennem, som avancementstoppet indtil nu har holdt på plads, ja, så sker der vældig meget med prisniveauet og dermed med omkostningsniveauet og dermed med konkurrenceevnen, så meget, at det, der sker efter 1. marts, formentlig overhovedet ikke får den positive virkning, som man ellers havde satset på.

Så ved jeg godt, at hertil siger regeringen: ja men en strammere omkostningspolitik er jo aldeles urealistisk. Og til det er vores modspørgsmål: ja men er de resultater, som tegner sig af det her, virkelig acceptable resultater? Er det